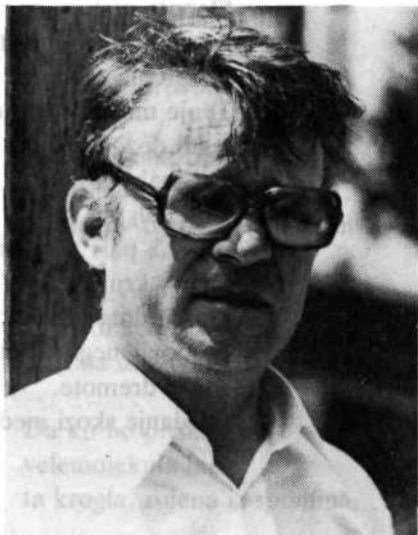

Tretje telo

Pavle
Zidar

JAZ Jaz sem bela rastlina
iz kamna negibnega.

Zaživel sem ob svitanju
iz poteze, vzete od sence.

Globoko v zemlji živi
moj duh – spoteni apnenec,

obliznjen od mrazne svetlobe,
ki je življenja polnost.

Samo mraz je še bel in megla,
ki je okronala hišo na vasi.

GLEDANJE Vsakemu poljubu sledi ugriz
SKOZI MED klopotače
(poljub – ugriz – poljub)
in višanje občutka,

da si prestrupljen.
 Počasi,
 počasi ti ugasnejo nohti
 na rokah.
 Slepote prstov
 ne more nadomestiti
 noben glas vodnik.
 Tvoje mesto je poslej samo še
 sredi dozorevajočih žit,
 v tišinah klasja.
 Čim dalj ga
 pasi . . . pasi . . . pasi klas.
 Da bo kruh.
 Da bo dosti slepilno zlate slame,
 posnovljenega sonca
 vaše dremote.
 Gledanje skozi med.

K-R-A Dobra domovina je dobra ječa,
 slaba domovina je slaba ječa.
 Ne umiraj za dobro,
 ne umiraj za slabo,
 umri zase.
 Kakor vrana.
 Črna ptica iz klejastih šumov.
 Košček plavajoče noči
 na vodi neba.
 Iz treh črk in enega
 samega glasa –
 kra.
 K je smrt, ki je prišla (vstop).
 R je ona in moje zlitje na drugo stran,
 zlata pokrajina, jed (na mizi),
 črni trenutek ali premolk
 med dvema besedama,
 ki bo trajal tisočletja.
 In A je spoj obeh, smrti in trajanja,
 (trajanja smrti).

GLASBA Na pobočju, s hrasti obraščenem,
se je že pričelo akustično
pozvanjanje ptičev.

Živalsko nepremakljivo
sije noč
s praga vetrov.

Nemudoma priplava zvok
mesečine, odigran na flavti,
in njegov tvorec, Saint-Saëns.

V goščavi ni več veje,
ki ne bi s klici grlenimi
izpirala dna temè.

Da ko bo prišla
velemolekula lune,
ta krogla, rojena iz spomina,

da najde bistvo razpleta kovin,
pozvanjajočih, pozvanjajočih
iz grmov.

JAVOR Lahno sneži sredi maja,
kosmi bombaževine padajo
iz od duha vznemirjenih vej.

Dneva delta je plitka
toda široka, vse strani neba
perejo svoja oblačila v njej.

Mozartova govorica
je komaj, komaj slišna
in mokra od suhih padavin.

Pod modrikastim dežnikom
prihaja bliže in se blešči
kakor sto dekliških zob.

Poljubim to vidno in slišno
znamenje naše nestrohnlosti
– rano bivanja, in se razjočem.

JABOLKA Celo dopoldne
že podehtevajo jabolka
iz košare, zdaj nalahno,
kakor da bi mi kdo z vato
pritiskal madež olja na čelo
in potem spet močnejše,
ko da je že noč
in se vonji med sabo
izmenjujejo, močnejši z močnejšim
vse do jutranjih obrisov
iz sive debele črte.
V jabolkih je sporočilo,
kako je ustvarjeno spanje,
jed,
ki je ni nikoli ne več ne manj.
Ko zapoje kanarček in
izginjaš v njegovi črni
očesni piki,
začutiš jed spanja,
ki nima začetka ne konca.
Ima samo sredino.

FRANČIŠKOVA
PESEM Doživel sem magnezijev blisk
z gore Alverno.
Telo mi je pomotnelo
od zadane tišine.
Pomešal sem se med brate in sestre
– vročo luč sonca,
vodo, zvezde, smrt
in neusmiljeno življenje.
Votline po gozdovih
so postale zatočišče svetlobe
in lahen hod naštetega
spremljajo le sence daljav.

Nekje klepljejo na kosi jok.
Rane travnika dehte.
Sestra smrt
je poljubila brata življenje.

To so dogodki, večni
in iz iste krvi.
Zvezde so bliže smrti,
nihče in nič pa ni smrt.

MOJA USTA Moja usta so grob,
v katerem počivajo besede.
V pšenično belih habitusih
pojejo judovsko žalost – koral.

V gozdu poplesuje slad
luskave smreke
in v grapi šumi listje,
ki ga nekaj préči.

Ali pa ga nekdo razmetuje
in seje hkrati.
Nad mano drvi mesec,
hitreje od ene sekunde.

Kdo se koplje v suhi
gozdni reki hrstenja,
polni barvnih iger,
ki so beg od tu?

Kdo.

BLUES Kako mirno so jih obesili
za jajca in so viseli, viseli
ter se nagibali
zdaj gor, zdaj dol.

Tako presekaš semenovod.
Viseči postanejo neplodni,
toda voli, močni in
ponižne sape.

Poznam to.
 Bikec klecne in postaja
 velika bajna žival,
 dragocena kot zvezde na nebu.

Šiptarski voli
 nas bodo popeljali
 v mila in dobra očesa
 utopije.

V teh očesih biva
 blues v modrem,
 romantično besedilo
 in sadomazohizem.

TRETJE TELO | Belo telo s sencami na sebi spi, spi.
 Vdrt trebuh niha
 od ritmov srca in popek je cvet,
 ki se ne more razcveteti.
 Vse je kakor kruh, okroglo,
 brez voglov.
 Kdor jé ta kruh, ne bo umrl.
 Z dotiki mravelj dramim to telo,
 slina se mi utrinja v loku
 kakor ubogemu evnuhastemu
 volu,
 besede so si nataknille
 letalno kožico
 in preletujejo spanje devištva,
 v očesu se mi blesti
 na tisoče mavric
 iz ukrivljenega časa.
 Potem bo šlo brez milosti.
 Ljubezen je telo, ki ga dvoje
 teles nikoli ne nahrani.
 To je tretje telo,
 ki so ga rodile nežnosti sline
 mravelj, mavrice in besede.

ŽIVETI | Živeti brez šuma kakor datum
 BREZ ŠUMA | v kotu na sliki

ali kot v knjigi podpis,
večno in tiho.

Nihče te ne opazi,
da si tam,
ko si ogleduje podobo in bere
knjigo – šum druge vrste.

Sem in tje se pa le kdo
zastrmi v številke
in ne more odtrgati
pogleda od skrivnosti.

Od podpisa, ki blede
in se zgublja
kot v dnevu
glas: modrikasto temno.

(Kartuzija Pleterje)

ČUSTVO
NEBA

Modrikasto čustvo neba.
(Odsevanje topih rezil.)
Svetloba skrhana, sivi dim,
in žaga pojoča sredi gozda.

Zakaj se srna s črnim spominom
v očeh spominja grape,
stoječ v zeleni luči trave,
ko nenadoma pade?

Morda jo je dosegel
šum vode, njena pesem
na prehodu iz sebe
ven in nazaj vase.

Morda še zadnjič pije v duhu
globoki spomin
na svojo izproženost
v ukrivljeni črti,

ki se že ustavlja,
drobi in izbrisuje
iz neba in z zemlje
– žalost, ki nima imena.